

ALS HET MET ÉÉN MAMA NIET GAAT

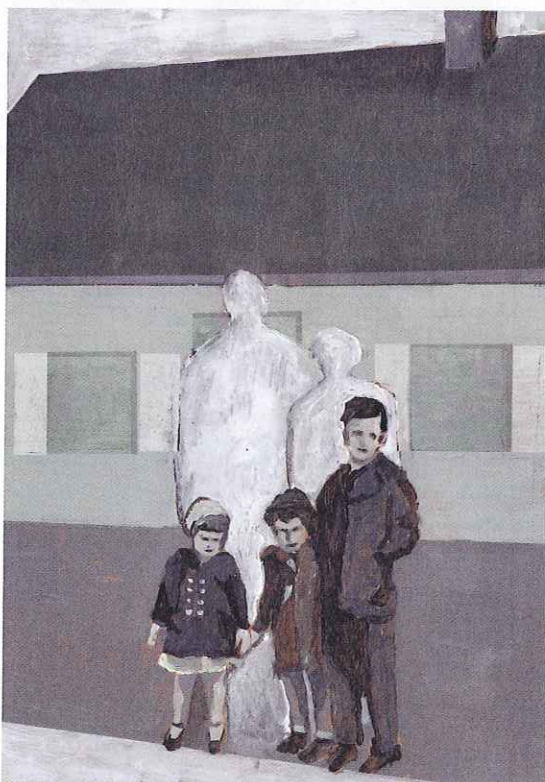
Annemie Dewindt is al sinds 2006 pleegmama. Charlotta (11), Rebecca (13), Louis (13), Jeremy (15) en Melissa (18) wonen samen met Annemies biologische dochter Sarah (10) in een groot en gezellig huis in Wemmel.

14 “Toen ik zestien was, had ik mijn toekomst al uitgestippeld. Ik zou verpleegster worden en naar Afrika trekken om daar mensen te helpen. Bij mijn terugkeer zou ik zeven kinderen adopteren met de man van mijn dromen. De realiteit is iets anders uitgedraaid. *(lacht)* Ik ben wel verpleegkundige geworden, maar de relatie met mijn man bleef niet duren. Samen hebben we wel een dochter, Sarah. Toen zij twee jaar was, ben ik van hem weggegaan.”

“OM PLEEGZORG SUCCESVOL TE LATEN VERLOPEN, MOET JE OOK DE BIOLOGISCHE OUDERS AANVAARDEN.”

VIJF KINDEREN IN DRIE JAAR

“Maar intussen bleef ik dromen van een gezin met zeven kinderen. Adopteren zag ik niet meer zitten.

© Elisabeth Noels

Dat zou financieel niet haalbaar zijn, maar ook praktisch gezien was het moeilijk. Bij wie zou Sarah blijven als ik naar een of ander Afrikaans land moest om de papieren voor de adoptie te regelen? Ik was een alleenstaande moeder en mijn netwerk was niet bepaald uitgebreid. Pleegzorg leek me een waardig alternatief. Ik was intussen invalide verklaard door een aantal rugoperaties en kon niet meer werken. Alleen thuis zitten kniezen zag ik niet zitten. Veel kinderen in huis zou alles doen opfleuren.”

“Rebecca was de eerste. Dat was in 2007. Ze was toen zeven. Daarna kwam haar broer Jeremy. Hij is een jaar ouder en woonde eerst bij een andere pleegmoeder, maar daar was hij niet gelukkig. Zijn vorige pleegmama trok haar andere zoon steeds voor. Daar werd Jeremy heel onzeker van. Het ventje was nog maar negen en had al een behoorlijk beschadigd zelfbeeld. Toen zijn toenmalige pleegmama hem niet meer wilde bijhouden, heb ik me kandidaat gesteld. Zo had ik al drie kinderen in huis. En omdat mijn deur altijd openstaat, was het in 2008 bijna logisch dat hun zus Melissa hier ook kwam wonen. Zij kwam uit een instelling. Pas vorig jaar, in november 2010, kwamen Louis en Charlotta erbij.”

BIJNA JE EIGEN KIND

“Het is hier nu aardig vol, maar ik heb plaats voor nog één kind. *(lacht)* Ik vind het heerlijk om de kinderen bij mij te hebben, om hun gelach om me heen te horen. Af en toe ben ik moe, want zes kinderen alleen opvoeden is niet min, maar ik haal er veel voldoening uit. Mijn dagen zijn gevuld. Dit is waar ik van droomde. Natuurlijk zijn pleegkinderen niet je eigen kinderen. Dat moet je als pleegouder durven te zeggen. Ik zie ze heel erg graag, en mijn gevoelens voor hen zijn bijna even sterk als die voor Sarah, maar er blijft een verschil. Je eigen kind heb je zelf op de wereld gezet. Met de andere kinderen heb ik niet die biologische band. Maar dat neemt niet weg dat ik een erg ontwikkeld moedergevoel voor hen heb en dat ik hen koester.”

“Dat verschil wordt ook kleiner met de jaren. Alleen met Charlotta en Louis ben ik een pak voorzichtiger. De situatie is er ook anders. Met hun moeder heb ik

een moeilijke relatie. Terwijl het met de moeder van Jeremy, Rebecca en Melissa best wel klikt. Ze is geen vriendin, maar vroeger kwam ze 's zondags op de koffie om het over de kinderen te hebben. Dan planden we de komende weken, want de kinderen gingen vroeger nog regelmatig een weekendje naar haar. Maar met de mama van Charlotta en Louis is het delicatesse. Zij ziet mij als concurrentie, als de vrouw die haar kinderen heeft afgepakt. Bovendien zijn de kinderen hier slechts tijdelijk geplaatst. Ik weet dat ze binnen afzienbare tijd waarschijnlijk weg zullen zijn. Zolang ik geen bevestiging krijg dat ook zij hier voor langere tijd zullen blijven, ga ik bewust anders om met hen. Ik zorg er voornamelijk voor dat ze de huisregels leren na te leven en dat het op school min of meer goed loopt. Met de opvoeding in de brede zin van het woord houd ik mij momenteel zo min mogelijk bezig. Ik wil de kinderen zo weinig mogelijk belasten met veranderingen. Ze zouden het alleen maar moeilijker krijgen."

LEREN LEVEN IN EEN GEZIN

"Veel pleegkinderen komen uit dramatische thuis-situaties. Vaak zijn ze opgegroeid zonder echte gezinsstructuur of regelmaat. En dat heeft hen getekend. Het eerste waar je als pleegouder voor moet zorgen is een structuur. Veiligheid. Rust. Er moet een gezinsgevoel groeien. Dat is iets wat veel pleegkinderen missen. Vooral zij die in een instelling hebben gezeten. Ze zijn gewend aan de individuele aandacht van de begeleider, maar hebben het moeilijk om in een gezin te functioneren. Toen Melissa hier kwam wonen, was de communicatie tussen ons heel slecht. Ze was niet boos op mij, maar ze praatte niet. Ze was afstandelijk en stelde me zelden op de hoogte van haar plannen. Pas na anderhalf jaar begon ze me te vertrouwen. Nu beschouw ik Melissa praktisch als mijn eigen kind. Net zoals Jeremy en Rebecca. Tegelijkertijd ben ik me er maar al te goed van bewust dat het mijn eigen kinderen niet zijn. Dat ik ze nog altijd kan 'verliezen'. We kunnen tien jaar voor een kind zorgen, het opvoeden en liefhebben, maar als de biologische ouders hun kind terug willen na die tien jaar – of omgekeerd – kan je daar niets aan veranderen. Het is een realiteit en een risico waar je moet mee leren leven. Anders moet je er niet aan beginnen."

KORT EN BONDIG

"Het verleden, het verdriet dat pleegkinderen met zich meedragen, daar moet je altijd rekening mee houden. Ze kunnen zich soms vreemd gedragen, maar je kan het ze moeilijk verwijten na wat ze hebben meegemaakt. Sommige kinderen komen uit ronduit verschrikkelijke situaties. Als pleegouder mag je de 'verzachtende omstandigheden' inroepen, maar

Pleegmoeder Annemie Dewindt: "Het eerste waar je als pleegouder voor moet zorgen is een structuur. Veiligheid. Rust. Er moet een gezinsgevoel groeien."

je moet ook niet te veel méégaan in dat verdriet. Jij moet de sterkste zijn, om voor hen te kunnen zorgen. Het is niet de bedoeling dat het omgekeerd is. Want dat hebben deze kinderen maar al te vaak met hun eigen ouders moeten doen."

"In het begin wilde ik voortdurend met hen praten. Wanneer ze iets fout deden of een huisregel niet naleefden, wilde ik hen telkens uitleggen waarom het fout was. Maar ik kreeg nauwelijks respons. Of ik merkte dat ze enkel de eerste twee zinnen van mijn

Annemie Dewindt: "Beetje bij beetje groeide het vertrouwen. We zijn een hecht team geworden. Een echt gezin. Eén waar sommigen lang hebben moeten wachten."

© Jan Locus

betooft hadden gehoord. De mensen van pleegzorg hebben me toen afgeraden daar nog mee door te gaan. Pleegkinderen zijn vaak in eerste instantie bezig met hun eigen problemen, ze functioneren niet op de manier die je verwacht. Toen ik dat vertelde tegen de begeleiders van de pleegzorgorganisatie hier in Wemmel, was dat voor hen geen nieuws. Ze zeiden: 'Annemie, het baat niet om lange gesprekken te voeren. Het enige wat je nu kan doen is kort en bondig communiceren. Later kun je nog altijd zien.'

In het begin voelde ik me daar slecht bij. Maar het wierp zijn vruchten af. Beetje bij beetje groeide het vertrouwen. Nu voeren we lange en vertrouwelijke gesprekken over alles. Ja, zelfs over seks en relaties. We zijn een hecht team geworden. Niemand verslaat ons nog. Nu zijn we een echt gezin. Eén waar sommigen lang op hebben moeten wachten."

STRALEN MET EEN NIEUW T-SHIRT

"Ik hoop dat ik mijn pleegkinderen de kansen op een beter leven kan geven. Uiteindelijk moeten ze het nog altijd zelf doen. Ze moeten de kansen willen grijpen. Dat is wat ik hen ook wil aanleren. Er wacht hen een mooie toekomst als ze goed studeren, als ze geloven in zichzelf en doen wat ze graag en goed doen. Dankzij de financiële bijdrage die elke pleegouder maandelijks voor elk kind krijgt, kan ik hen af en toe eens verwennen met 'duurdere' kleren en schoenen. Met Louis nieuwe spulletjes gaan kopen is een waar plezier. Hij bedankt me wel tien keer en laat dat ook zien. Enkele weken geleden kreeg hij nieuwe T-shirts en schoenen. Dagen heeft hij lopen stralen. Als ik dat zie, ben ik blij dat ik hen dat kan geven. Ik word gelukkig van het geluk van mijn kinderen."

GEEN SLECHTE OUDERS

"Je hebt maar één moeder en één vader. En ik ben van deze vijf kinderen geen van beide. Ik kan het ouderschap wel benaderen. Ik kan er zelfs een zeer goede benadering van geven. Maar ik zal nooit hun ouders kunnen vervangen. Dat duidelijk maken aan de kinderen en aan de biologische ouders vind ik een vorm van respect. Ik zei ooit tegen Rebecca, toen haar moeder niet kwam opdagen voor een afspraak met haar: 'Het is niet omdat je moeder er niet is, dat ze niet aan je denkt. En het is niet omdat ze niet komt opdagen of niet voor je kan zorgen, dat ze een slechte moeder is.' Ik ben ervan overtuigd dat alle ouders hun kinderen graag zien en het beste willen voor hen. Alleen zijn sommige ouders niet in staat dat ook in de praktijk om te zetten. Daarom zijn wij er. Maar onderschat het belang van de biologische ouders niet. Om pleegzorg succesvol te laten verlopen, moet je hen aanvaarden zoals ze zijn. Ze niet zien als mislukkelingen, maar als gelijken." (MB)

▲ ANNEMIE DEWINDT

Psychiatrische verpleegkundige

Werkte tot 2000 als psychiatrisch verpleegkundige

Is nu invalide en voltijds (pleeg)mama

47 jaar | °1964, Brussel

Single

Woont in Wemmel

Haar deur staat altijd open.